

“Jan Martens mept het publiek tegen de zoldering met ‘Rule of Three,” Els Van Steenberghe, Knack Focus, 18.01.2018. ****

Jan Martens mept het publiek tegen de zoldering met 'Rule of Three'

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

18/01/18 om 10:30 - Bijgewerkt om 10:29

Bron: Knack Focus

Wie zich graag eens in een undergroundclub waagt waar mensen naar de ultieme roes hengelen, kan dezelfde ervaring, maar dan mooier én minder uitputtend, beleven tijdens Jan Martens' nieuwste voorstelling 'Rule of Three'.

★ ★ ★ ★ ★

'Neemt u deze oordopjes mee, mevrouw. Het zou wel eens nodig kunnen zijn.' Ik neem de kleinoden achteloos aan. Deze podiumkunstenjunkie is wel wat gewoon. Tot de lichten doven... BAM! Deze junkie schrikt. BAM! Een junkiehand friemelt tastend naar de oordopjes. BAM! De handen stoppen met friemelen en haasten zich om de oren beschermend af te dekken.

Rule of Three begint met een knaller. Verantwoordelijke is de Amerikaanse producer en drummer NAH. Hij zet de voorstelling in met donderende trommelslag. BAM! Hij mept het publiek zowat tegen de zoldering van de theaterzaal én zet een flitsende lichtshow in gang.

Tussen de rode lichtflitsen zie je het strak bewegende lichaam van Steven Michel verschijnen. Hij beweegt zoals een robot zou dansen op techno. Zijn lichaam draait telkens 180 graden en hij strekt de armen voor zich uit.

Plots gaan alle lichten uit. Een seconde later - BAM! - floepen andere, witter getinte spots aan. Twee mannen, opgekruld, zitten dicht tegen elkaar aan. Hun blote ruggen zijn naar het publiek gericht. Danseres Courtney May Robertson nestelt haar kin tussen de twee mannenlijven.

Voilà, in zulke beelden is choreograaf Jan Martens een kei. Hij weet als geen ander te beeldhouwen met lichamen om zo de schoonheid en de breekbaarheid van die lijven in de verf, of beter:

in het licht, te plaatsen. Maar Martens wentelt zich niet in zijn specialiteit.

Deze jonge choreograaf baande zich de afgelopen jaren zorgvuldig een weg door het landschap. Hij brak door met hartveroverend intieme voorstellingen (zoals [*Sweat Baby Sweat*](#) (2011), waarin hij een tongkus tot een zestig minuten durende dans choreografeerde, of [*Victor*](#) (2013), een duet voor een man en een jongen. In 2014 choreografeerde hij zich Het Theaterfestival in met het repetitieve [*The Dog Days Are Over*](#), waarin dansers iets meer dan zestig minuten sprongen. Vorig seizoen verraste hij met [*The Common People*](#) (2016), waarin hij per speelplek lokale bewoners uitnodigde om zijn choreografie uit te voeren.

BAM! Deze uiteenlopende creaties laten hun sporen na in het explosieve *Rule of Three*. Martens laat drie performers, elk gekleed in een van de basiskleuren (blauw, rood en geel), van robot naar mens evolueren. BAM! De bewegingen zijn aanvankelijk strak maar uiterst gedetailleerd (geen hand, geen elleboog, geen halsspier doet zomaar wat) en deinen op de BAM! opzweepende drummuziek van NAH.

Van pulserende scènes en een dito lichtshow gaat het via een overweldigend theatrale scène waarin de danseres als een soort kwaadaardige clubprostituee de eerste rij BAM! opvrijt en via een schemerig belicht gevecht (of is het een stomende vrijpartij?) tussen Michel en Robertson naar een scène over de allerpuurste menselijkheid.

In die scène worden de kleren aan de kant gegooid en kronkelen de dansers zich in hun meest 'pure' vorm tot levende naaktsculpturen. Dat hun mimiek hier ineens expressiever wordt, is schrikken. Plots besef je dat BAM! die repetitieve beatmuziek en de even bezwerende, repetitieve handelingen van de dansers je in een universum zogen dat het midden houdt tussen een strakke imitatie van een nachtclub en een stomend statement over het jachtige 21ste-eeuwse leefritme dat mensen haast als robots door het leven laat bewegen.

Met suizende oren verlaat je Martens' universum dat steeds evolueert en transformeert, dankzij de gedrevenheid waarmee deze choreograaf de grenzen van zijn taal, zijn performers en zijn toeschouwers verlegt. Met een vaak indringend resultaat. BAM!